mees, perrenaene, ja tüdruk kammert pühkimas. Juhtus, et seält kambrist ärrakaddus üks pisike rahha kukkur, kus üks kuld penning, üks rubla hõbbedat ja monned koppikad waske sees olli. Sü langes tüdruko peäle. Et ta kül kõwwaste wasto tingis, agga kes sedda wois uskuda, — sest kukkur olli jo kaddund, ja nisugust tempo on jo Ma peäl saggedaste tehtud.

Warsi kaddus ka üks hõbbe telussikas ärra, ja pea pärrast weel teine. Perremees wangutas Pead, — wanna pitka melega mees, mõtles: küllab sa minnust ikka ülle jääd. Sossis perrenaesega nattoke. Saatsid tüttarlapse häbbemattal kombel minnema.

Perrenaesel olli üks toas kaswatud kits, kes kui koera kutsikas perrenaese ees ja tagga jooksis, ja monda kord ta meelt pahhandas, sest et ta saggedaste suppi-waagna ja pima-pütti ärrasolkis, mis ka kitse ommaks jäi, ja sepärrast õiete kossus ja rohkeste pima andis. Korraga löi kitse piim taggasi, hakkas kidduma: ei sõnud ennam, seisis longus. Ellas siis seäl liggijärges üks juut, kes wägga kitse lihha armastas. Se ostis kitse perremehhe käest ärra, tappis kohhe, — agga immet! mis mao ja solikatte puhhastamisse jures näggi: solikatte sees olli kaks telussikast, ja mao sees rahhakukkur, rahha sees. Kukkur olli kauniste ärranärritud ja sisekonna nilwaga panka läinud.

Juut, kes kül waene mees olli, agga siiski ta teise omma ehk üllekohtuga noutud asja ei himmustand, sest et omma wanna-seädusse usko õiete püdis piddada. Wõttis keik need kitse seest leitud asjad, wiis kitse perremehhe kätte, ja ütles: „Kitse ollen kül ostnud, agga mitte neid asjo, mis ma temma seest ollen leidnud; neid on ta teie käest warrastanud.“ Tullid siis perremehhel need sannad mele: „Head tassutakse õigede kätte, agga õnnetus aiab pattusid tagga.“ Laskis siis perremees tüttarlapse omma maiasse kutsuda, teggi temmaga leppitust, ja wõttis tedda taggasi. Perremees teggi tüttarlap-